

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Elena-Raluca Cîrjan

Jurnalul unei studente la drept

solomon
2015

Cuprins

ANUL I

Un pichetier invizibil, zis și „Frică”	3
Fată dragă, nu fi tristă, fiindcă... te-ai înscris!.....	6
Admit că admiterea n-a fost ușoară.....	18
Cică plec.....	24
Studenta din provincie. Traducere și adaptare	28
Prima sesiune	36
De azi m-apuc de învățat.....	51
Primul C.V. și primul stagiu de practică.....	59
La o clătită	68
A doua sesiune	76
Vacanța fără trenul din Franța.....	83

ANUL II

Nota doi la socializare	91
Singurătate cu intermitențe.....	100
Ce se întâmplă în Cluj rămâne	105
Un punct la locul potrivit.....	113
Am decis să devin inteligentă.....	118
A treia sesiune.....	123
Déjà vu	131
Karma.....	137
Microbul dezvoltării personale	145

Pereche la Vama Veche.....	151
A patra sesiune	160
Vacanța diversității	172

ANUL III

De ce?	181
Speranță la borcan.....	199
De ce... din nou?	204
Motive să-mi arăt dinții	212
A cincea sesiune.....	218
Al doilea semestru - repetabila povară.....	227
Visez când nu dorm	235
<i>Tempus fugit</i>	242
A șasea sesiune	245
Ultima vacanță fără stres.....	256

ANUL IV

Începutul anului terminal	265
Treau și vrebuiie	272
Relațiile. Termeri și condiții	279
Cum se redactează lucrarea de licență	288
A șaptea sesiune	295
Un ultim semestru și un ultimatum	300
A opta sesiune.....	309
Festivitatea și balul de absolvire	319
Sfânta licență	331
Vacanța petrecută-n 27	341
Scrisoare.....	353

VIAȚA DE DUPĂ

Ce s-a întâmplat.....	367
Ce s-a întâmplat de fapt	376
Cine sunt eu?.....	382
Anul „pierdut”	388
Prima oară doare	399
Așteptări vs. realitate.....	402
Concluzia.....	407

Un pichamăr invizibil, zis și „Frică”

- DE CE?

La scurt timp după ce întrebarea mi-a tășnit din gură ca un foc de artificii, am realizat că trăiesc cea mai dramatică scenă din viața mea de... 21 de ani. Strigătul s-a auzit pe o rază de cel puțin zece blocuri, iar dacă te-ai întrebat vreodată ce anume declanșează pierderea parțială a auzului, ai putea afla răspunsul vorbind cu vecinii mei despre asta. De fapt, ar fi mai indicat să le scrii un e-mail.

Aia a fost noaptea în care un pichamăr invizibil, numit „Frică”, mi-a transformat plămânii în franjuri spongioase și am simțit pentru prima oară că nu mai pot respira, în ciuda faptului că exista destul aer care aștepta cuminte să fie inspirat și expirat. Mâinile îmi tremurau de parcă eram o persoană bolnavă de Parkinson, care prizase cocaină și dansa haotic. N-am plâns tocmai un râu de lacrimi, ca-n piesa lui Timberlake, ci mai degrabă cam cât o bocitoare cu doctorat în jelit, care ar putea fi plătită cu o căruță de bani dacă bocitul ar deveni un *must have* la înmormântările bogaților.

Cum s-a ajuns în situația pe care ți-o descriu? Viața mi-a tras un pumn în gură, probabil pentru a

nu mai putea vorbi despre așa-zisele greutăți. Tot ceea ce considerasem până în momentul ăla că sunt probleme erau simple găze. Da, niște găze la care, până când a sunat telefonul, mă uitam cu lupa și vedeam balauri. Lupa s-a spart într-o clipă, cât ai zice „țârrr”, deși știi și tu că niciun telefon nu mai sună așa.

Toată noaptea m-am holbat la tavan. Era beznă de fapt, știam că l-am fixat cu privirea doar pentru că stăteam întinsă pe spate, în pat. Mă ciupeam din când în când, sperând să fie doar un coșmar, dar nu m-am ales decât cu niște vânătăi urâte, care păreau pete de mucegai pe stratul de brânză ce-mi servește drept piele. Întunericul nu m-a împiedicat să văd totuși undeva, într-un cotlon al minții mele, lumina verde a veiozei pe care o lăsa mama aprinsă noaptea, când aveam vreo patru ani. Eram ferm convinsă c-ar fi ieșit un balaur de sub pat dacă o stingea.

Toate piesele din puzzle-ul copilăriei mele s-au adunat. Imaginea rezultată țipa prin fiecare pată de culoare că ar trebui să mă urăsc pentru că mi-am dorit cândva să cresc mare. Am auzit scârțâitul leagănelor din curtea grădiniței, am simțit mirosul clătitelor cu dulceață de vișine și am văzut chipul mamei, sursa mea nelimitată de zâmbete, răbdare și iubire. Încă am cicatrici provocate de miile de întrebări care m-au săgetat în noaptea aia. Ciudat, n-a văzut nimeni hemoragia a doua zi dimineața, când am luat primul autocar spre orașul natal.

Nu înțelegeam nimic, așa cum probabil nu înțelege nici tu în momentul ăsta. Nu aveam răspunsuri.

Nu voiam să trăiesc prezentul, așa că am închis ochii, mi-am ținut respirația și m-am aruncat în lacul de amintiri, uitând că știu să înot la fel de bine ca un topor. În autocar, pe drumul cunoscut spre casă, cu genunchii strânși la piept, mi-am amintit cum parcursesem același traseu în urmă cu doi ani, prin iulie 2010, numai că-n sens invers - de la Vâlcea la București.

Fată dragă, nu fi tristă, fiindcă... te-ai înscris!

- Nouă.

- Ce?, m-a întrebat tata după o vreme.

- E a noua pisică moartă pe care o văd făcută afiș pe asfalt de când am plecat din Vâlcea. E amuzant, știi, că se spune că o pisică are nouă vieți, deci trebuie să fi fost a noua viață pentru fiecare dintre cele nouă pisici. Nu știu de ce am zis că e amuzant. Dacă stau să mă gân...

- Poate n-au murit.

- Serios? Au fost lovite de mașini. Plural. Dacă prima nu le-a lăsat fără mieunat, sunt destul de sigură că următoarele sute și-au făcut treaba. Am văzut mațe de mătă.

Mi-a venit iar să râd. Mațe de mătă, auzi! Ce jo de cuvinte sinistru! N-am nimic cu bieteile animale din contră. Când eram mică, aduceam în casă toate pisicile din cartier, ca să le spăl și să le dau și mănânce. Operațiunea era dificilă, mai ales în contextul în care trebuia să se finalizeze înainte să ajungă acasă. Din păcate, întotdeauna rămâneau dovezii. Mici, ce-i drept, dar jucăușe: purecii.

Cu altă ocazie, am adunat toți melcii pe care i-am găsit afară și i-am ascuns în spatele frigiderului

convinsă că i-am salvat de ploaie. Mi-am amintit de ei abia când am auzit-o pe mama spunând că nu înțelege ce pute în halul ăla în preajma frigiderului.

- Uită-te și tu în altă parte, a spus tata într-un final, pe un ton care sugera că venise cu o soluție revoluționară prin care ar fi făcut posibilă adăpostirea tuturor pisicilor fără stăpân.

- Urăsc drumurile din România.

- Cred că vor fi vreo 40 de grade azi. Căldură mare...

- Urăsc discuțiile despre vreme, am replicat eu, morocănoasă.

Râmnicu Vâlcea - București e un drum de vreo două ore jumate, deci am fi avut timp să dezbaterem de la ploile cu șerpi, pești și broaște până la Focul Sfântului Elmo sau alte asemenea fenomene meteorologice bizare, dar tot aș fi simțit că port un monolog întrerupt din când în când de niște cuvinte monosilabice. Să-ți spun sincer, tata nu a fost niciodată prea guraliv. Singurele momente când îmi doream să vorbească mai puțin erau cele de după gedințele cu părinții:

- Raluca, schimbăm foaia dacă nu îți dedici mai mult timp studiului. Altceva n-ai de făcut în afară de învățat!, îmi spunea mereu.

Mi-l imaginam răsfoind una dintre cărțile alea care cică te învață cum să fii părinte.

- Lasă foaia în pace, dom'le, că mor și mai mulți copaci din cauza risipei de hârtie. Alții la vârsta mea tumează!

Bineînțeles, dădeam replica doar în mintea mea. În realitate, plecam capul și așteptam să-și termine predica. La fel ca orice părinte, mereu și-a dorit să fiu cea mai bună, însă pe vremea aceea, treaba asta îmi părea cumva în dezavantajul meu. În clasele primare, dacă aduceam acasă calificativul „bine”, mi se reproșa că n-am obținut „foarte bine”. Dacă aduceam pe tavă tânjitul „foarte bine”, cică „de ce nu foarte bine cu steluță?”, dracu’ să-l ia pe primul elev care a determinat o învățătoare să adauge o steluță lângă calificativ!

Cred că cea mai șocantă experiență a tatălui meu a fost când a realizat că sunt paralelă cu matematica, știință pe care el a iubit-o. I-am demonstrat că nu toate se naște din pisică mănâncă șoareci chiar în clasa I, când am obținut „insuficient” ca urmare a unei lucrări de control cu următoarea problemă:

Ana are două mere. Maria are cu trei mere în plus față de prietena ei, Ana. Câte mere au împreună cele două fete?

Cinci, evident! Am scris repede răspunsul și văzând că am terminat prima, m-am scaldat în gândul călduț potrivit căruia colegii mei sunt încet la minte, iar eu – un geniu de numai șapte ani. Calificativul primit m-a trezit la realitate, însă ce urmat mă face să nu vreau să recunosc că-am fost cândva copil.

Să-ți explic: știind că tata nu va fi deloc încântat m-a pocnit inspirația, așa cum numai pe copiii poate să-i lovească ceva fără să-nceapă să se smiorcăie

Văzusem recent un film cu un copil care dispăre pentru o perioadă, iar când e găsit în sfârșit, părinții lui plâng de fericire. M-am gândit automat că, în momentele alea, cu siguranță tatălui său nu i-ar fi păsat de un „insuficient” la mate, așa că am decis să aplic minunata soluție și-n cazul meu. După calculele mele, n-aveam cum să dau greș, însă uitasem că nu sunt deloc înzestrată când vine vorba de calculat. Așadar, ajunsă acasă înaintea alor mei, mi-am făcut provizii de apă și mâncare și m-am ascuns în dulapul cu haine al mamei.

Tata ajungea mereu primul acasă, dar să nu-ți imaginezi că a apucat să se îngrijoreze prea tare. După mai puțin de o jumătate de oră, vezica mea a dat dovadă de perfidie și m-a trădat. Am avut nevoie urgent la toaletă, așa că am ieșit din ascunzătoarea mea ca un soldat care a văzut prea multe, considerând că a trecut suficient timp pentru ca tata să plângă de fericire când mă zărește la orizont. Mi s-a părut că momentul oportun pentru ieșirea mea e când verifica pentru a doua oară dormitorul, așa că am deschis cu forță ușa dulapului și am urlat fără prea multă inspirație: „Baa!”. Spre surprinderea mea, propriu-mi părinte nu avea lacrimi în ochi. M-a întrebat nervos ce fac și, într-un exces de sinceritate combinată cu panică, i-am răspuns scurt: „Am luat insuficient la matematică”.

A acceptat de-a lungul timpului că nu-i moștenez felul calculat și că semăn mai degrabă cu mama. Datorită ei, până la sfârșitul clasei I aveam

cel mai frumos scris, deși caietele mele erau subțiri. Totul trebuia să fie perfect. Îmi tremura mâna la fiecare temă. De multe ori, atribuiam calitatea de suspect stiloului, însă mama știa mai bine, așa că nu-l condamna niciodată. Îmi amintesc că odată nu mi-a ieșit un bastonaș. Nu s-a realizat rotunjirea dom'le, părea mai degrabă un bastonaș care se uitase la filme porno. Mi-am ridicat privirea, știam că urma să... da, mi-a rupt foaia. De la început.

Probabil când citesc cartea asta, ai mei vor fi sunat deja la ambulanță, având un blocaj renal provocat de incapacitatea de a filtra rușinea. Sunt niște oameni discreți. Totuși trebuie să-ți spun cum am ajuns la facultate. La sfârșitul clasei a XI-a, m-am întrebat tata ce vreau să fac cu viața mea. Adevărul e că nu am visat să dau la drept de când nevoile fiziologice încă aveau ca destinație propriu-mi corp adică de când încă făceam pe mine.

Cochetasem o perioadă cu ideea de a urma cursurile facultății de psihologie, idee pe care am refuzat-o, pentru ca apoi să fiu convinsă că-mi trebuie facultatea de jurnalism, însă, în urma unui interviu cu mine însămi, am ajuns să renunț și la ideea asta. Răspunsul pe care i l-am dat tatălui meu pe un ton solemn a fost: „Dau la drept”. Și așa a fost.

Iată-ne deci în mașina al cărei aparat de aer condiționat nu făcea față, în drum spre capitală, când să mă înscriu la facultate. Eram atât de îndrăgostită de ideea studenției încât, imediat după BAC, mi-am făcut un blog, cu titlul „studentă-la-drept”. Faptul

că nu dădusem încă examenul de admitere și, în consecință, nu eram încă studentă, mi s-a părut un detaliu fără importanță în alegerea numelui. Visam deja să trimit generațiile care veneau după mine într-un soi de excursie în viitor. Partea bună e că n-ar fi avut importanță dacă aveau rău de mașină sau de mare, pentru că ofeream cuvintele pe post de mijloc de transport. În loc de benzină, drumul ar fi necesitat timp drept combustibil, pentru a parcurge sute de pagini, câte ar fi urmat să se strângă în patru ani de facultate.

Scrisesem deja cinci articole neinteresante și, deși îmi ajungeau degetele de la o mână pentru a-mi număra cititorii, căpătasem deja niște figuri de nominalizată la Pulitzer și aveam fantezii despre oameni care mă opresc pe stradă și-mi spun: „tu ești studentă-la-drept!”. Aveam chiar un ritual penibil: îmi așezam ceașca de cafea lângă tastatură și îmi pocneam degetele înainte să încep să aplic tastelor un fel de compresii toracice. Din când în când, îmi treceam degetele prin părul scurt pentru inspirație. Din nefericire, îmi aminteam de coafeza pe care o caracteriza un profesionalism de curcă, întrucât o rugasem cu puțin timp în urmă să-mi tundă vârfurile, iar ea a considerat că mi-ar sta mai bine arătând cam ca o pisică din rasa Sfinx. Atunci intervenea ceea ce-mi plăcea să numesc „blocajul scriitorului”.

- Sigur ai luat toate actele, da? Să nu ne trezim că trebuie să ne întoarcem, a spus tata, plictisit de muzica de la radio.